

Η γυναίκα του τόπου μου...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Άσε με να σε σεργιανίσω στην ιστορία, στο περιβόλι πιο σωστά να πω, της γυναίκας του τόπου μου. Θα αρχίσω μετά την κραυγή «Έάλω η Πόλις», τότε πού «όλα τα 'σκίαζε ή φοβέρα καί τα πλάκωνε ή σκλαβιά». Τότε πού «σβυσμένες όλες οι φωτιές οι πλάστρες μέσ' στη χώρα», μια γυναίκα έλαμψε, ή Ρηγούλα Μπενιζέλου, ή Φιλοθέη. Πρίν υπάρξει Κοσμάς Αιτωλός, οϊ δάσκαλοι του Γένους, πρώτα μια γυναίκα κατάλαβε πώς οποίος χαθεί για την Όρθοδοξία, είναι χαμένος για το Γένος. Στήν Τουρκοκρατούμενη Αθήνα μαζεύει τα σκλαβωμένα Ελληνόπουλα να τους μάθει Τέχνη, Γράμματα. Φτιάχνει Νοσοκομείο, Γηροκομείο-μαζεύει τίς ανύπαντρες μητέρες, κρατά τα μωρά τους- ξενοδοχείο κάνει, για τους γυρολόγους • πηγάδι να πίνουνε νερό οί διψασμένοι, το Ψυχικό, Οπως ονομάστηκε. Στά Κάλαντα της Πρωτοχρονιάς, το Γένος μου δίνει ιδιαίτερη τιμή στη μάνα. Στά Κάλαντα της Πρωτοχρονιάς «κάτσε να φας, κάτσε να πεις» παρακαλάμε τον «Άγιο Βασίλη. Μα αυτός βιάζεται. «Που πάς;» τον ρωτάμε. «»Από τη μάνα μου έρχομαι, στο δάσκαλο πηγαίνω» απαντά ό Άη-Βασίλης, το Γένος μου δηλαδή. Βραβεύεται παγκόσμια ό ποιητής μας Σεφέρης με Νόμπελ. Στό τέλος πρέπει να ευχαριστήσσει. Το κοινό -ή αφρόκρεμα της υψηλίου. Καί αρχίζει: «Προέρχομαι από

ένα Γένος πού ξέρει πώς καρπός της μάνας μας είμαστε. Για νανούρισμα λέει «Κοιμήσου καί σου κέντησα άητούς στο μαξιλάρι. Άγια Σοφιά καί Παναγιά νάχεις για προσκεφάλι». [\(περισσότερα...\)](#)